

KERK & leven

FEDERATIE FRANDO

WWW.KERKENLEVEN.BE

P900720 | AFGIFTEKANTOOR: 2099 ANTWERPEN X | AFZENDER: HALEWIJNLAAN 92 - 2050 ANTWERPEN

34

2021

WEEKKRANT

25 AUGUSTUS

JAARGANG 82

EDITIE 4330

SINT-FRANCISCUS
SINT-ANTONIUS
DON BOSCO

Bij een afscheid na 50 jaar - Herman Van Overbeke

Herman Van Overbeke bij de feestviering van 100 jaar parochie op 21-3-2013

Op dinsdag 17 augustus heeft het team en de werkgroep liturgie Herman bedankt voor zijn medewerking aan onze parochie bij een glaasje en eens stukje taart in de parochiezaal.

Hieronder Herman's afscheidsrede.

Ik sta hier met gemengde gevoelens. Een stukje uit het boek "Prediker" kan mij meer duidelijkheid brengen: "Er is een tijd van komen en een tijd van gaan." De tijd van gaan

is voor mij nu aangebroken.

Ik wil jullie danken voor wat ik gedurende de voorbije 50 jaar heb mogen meemaken.

Eerst 30 jaar als lid van het parochieteam en nadien 20 jaar in de werkgroep liturgie, samen met Lieven.

Met vele mensen hebben wij de parochie Sint Franciscus, nadien de Franciscus geloofsgemeenschap en de integratie van onze gemeen-

schap in de zone Kessel Linde opgebouwd.

Het hoogtepunt, ons boek **"Een huis vol mensen"**, heb ik met mijn compagnon Leo mogen realiseren.

Een boek dat spreekt over verbondenheid in de voorbije 100 jaar.

De beelden herinner ik mij nog steeds: een patchwork doek in vele kleuren, eenheid in verscheidenheid, het schamel bootje voor het

altaar, dat niet altijd in rustige wateren voer.

Binnen de werkgroep "liturgie" werd er overlegd welke richting liturgie moest uitgaan.

Wij hebben een doorleefd compromis gevonden, waarin wij ons met zijn allen konden achter zetten.

Eucharistievieringen en gebedsvieringen hebben hun eigen identiteit.

De laatste tijd wint de diaconie met gediversifieerde inzet voor de mindere, wie hij ook mag zijn, aan betekenis: kerstpakketten, maaltijden, soepbedeling en nog veel meer.

De vele gesprekken met Urbaan blijf ik mij herinneren. De brave intellectuele man was een welgekomen mijlpaal op de weg van mijn zoekend geloven.

Ik voel mij een gelukkig mens.

Er is echter iets anders: binnenkort word ik 81 jaar.

Met velen onder u voel ik de beperkingen die de leeftijd met zich meebrengt. De benen willen niet meer zo goed mee. Gelukkig is daar de wandelstok. De rug pruttelt ook tegen. Pijn in de rug en de benen, willen mij iets zeggen: ... dat het voortaan rustiger moet. Het lezen van boeken, mijn hobby, moet ik wat inleveren. Concentratie wordt moeilijker. Gelukkig heb ik nog geen houten kop. Met spijt zie ik hoe de kring van bekende vrienden kleiner wordt. Ja, de tijd van gaan is ontegensprekelijk gekomen.

Gelukkig geniet ik nog van kleine dingen.

Als ik 's morgens het ontbijt voor ons beiden klaar maak, zie ik enkele meter voor mij twee paarden in de wei. Een bruin en een wit paard gretig genieten aan de voederbak.

Boven op de containerbak sijlt een winterkoninkje en een ekster houdt alles in de gaten, terwijl bosduiven oorverdovend kriesen.

De kleinkinderen fietsen op weg naar school 'Goede morgen opa'. In dit ochtendtafereel ontmoet ik God.

Geloven is voor mij, stapsgewijs ontdekken dat ik omgeven ben door tekenen, die op hun manier verwijzen naar... de onnoembare en steeds Nabije God

Stilte is mijn deel.

Maar met Elisabeth genieten wij van kleine onverwachte dingen. En wij hebben deugd van onze tien kleinkinderen... die zo verrassend en onverwacht uit de hoek kunnen komen. Zij houden ons jong.

Goede vrienden, nu is de tijd van het gaan gekomen.

Van harte dank aan jullie allemaal. Inzonderheid aan jullie twee, Lieven en Thierry.

Met een groot engagement en vele talenten tekenen jullie als tweespan, de nieuwe toekomst van de Sint Franciscus geloofsgemeenschap uit.

Bedankt ook aan jullie voor de diepe verbondenheid in deze na-coronatijd.

En nu is het hoogtijd dat ik zwijg... **Vrede en alle goeds**, en ik ben weg.

Sint Franciscus Heverlee - Het parochiezaaltje is weer open!

Na de zondagmis van 11 tot 12 uur wordt u weer verwelkomd in het parochiezaaltje voor een babbel met een drankje.

Op dinsdagnamiddag van 14 tot 17 uur worden mensen verwacht

die willen kaarten, gezelschapsspellen doen of zomaar een babbel-tje om elkaar te ontmoeten.

Het zaaltje is uitgerust met CO2 meters en voldoet aan alle coronamaatregelen.

Er wordt van u verwacht dat u ook de laatste coronarichtlijnen respecteert.

Cécile Van Hoecke en Annie Serré

Kies elke dag voor wat écht belangrijk is

bzn

Colofon

ALGEMENE REDACTIE

Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
03 210 08 40
redactie.kerkenleven@kerknet.be
secretariaat.kl@kerknet.be
www.kerkenleven.be

PUBLICITEIT

Trevi plus bvba
Meerlaan 9, 9620 Zottegem
09 360 48 54 • fax 09 367 49 88
katrien.lannoo@treviplus.be
www.treviplus.be

DIENST PAROCHIEBLADEN

Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
03 210 08 30
dienst.parochiebladen@kerknet.be

ABONNEMENTEN

Abonnementen en adreswijzigingen
uitsluitend via de parochie.

Copyright

Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK & leven** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren. **KERK & leven** is een uitgave van Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Herman Cosijns

Diocesane redactie Aartsbisdom

Filip Ceulemans, 03 202 84 35,
filip.ceulemans@kerknet.be
Tony Dupont, 011 23 08 80,
tony.dupont@kerknet.be
Frederik de Merodestraat 18, 2800 Mechelen

ABONNEMENTEN

Philippe Nachtergaele
P. Nollekensstraat 145,
3010 Kessel-Lo
philippe.nachtergaele@gmail.com

REDACTIECONTACTPERSOON

SINT-ANTONIUS

Leo Swinnen
Platte-Lostraat 202,
3010 Kessel-Lo
gsm 0496 214 614
leo.swinnen@telenet.be

REDACTIECONTACTPERSOON

DON BOSCO

Gilberte Havet
Grensstraat 79,
3010 Kessel-Lo
tel. 016 25 45 87
gilberte.havet@gmail.com

REDACTIECONTACTPERSOON

SINT-FRANCISCUS

Herman Van Overbeke
Kasteelstraat 58,
3330 Korbeek-Lo
tel. 016 250593 gsm 0474 893766
hv.overbeke@telenet.be

EINDREDACTIE FRANDO

Leo Page
Verenigingstraat 21
3010 Kessel-Lo
tel. 016 252151 gsm 0479 508178
leopage42@gmail.com

CONTACTADRESSEN

DON BOSCO

Jef Wauters,
Cristianlaan 43,
3010 Kessel-Lo
tel. 016 25 58 92 gsm 0485 06 30 38

SINT-ANTONIUS

Mathieu Voets, Volhardingslaan 30,
3001 Heverlee (0475/675667)
Parochiesecretariaat: Léon Schreursvest 33,
3001 Heverlee

SINT-FRANCISCUS

Parochiesecretariaat
Tiensesteenweg 190,
3001 Heverlee
Open op dinsdag en donderdag
van 09.30 u. - 11.30 u.
Het kan nuttig zijn vooraf te bellen
op 016 25 04 59
of liefst op **0492 319215**

VIERINGEN

SINT-FRANCISCUS

Zondag 29 augustus

22ste zo door het jaar
10.00 u. Eucharistieviering
Voorganger: Pater Luc Van Den Wijngaert
Assistent: Gaston Eysermans
Lector: Guido Lauwerier
Zang: Eddy Van Espen
Orgel: Herman Baumers

Zondag 5 september

23ste zo door het jaar
10.00 u. Eucharistieviering
Voorganger: Pastor Fons Boey
Lector: Guido Lauwerier
Zang: Maria Van Eepoel
Orgel: Raoul Vereecken

SINT-ANTONIUS

Zondag 29 augustus

22ste zondag door het jaar B
11 u. Woorddienst met CD-muziek
Intentie: Vrome stichting
Voorganger: Caroline Van Audenhoven
Assistent: Mathieu Voets
Homilie: Caroline Van Audenhoven

DON BOSCO KESSEL-LO TUSSENTIJDSE ZONDAG

Vredeskansel – Els de Groen

Lieve Neukermans – 1 augustus 2021

Uit de Nieuwsbrief van Pax Christi

In de maand augustus 2021 herdenken de Leuvense Vredesbeweging en Pax Christi Vlaanderen de atoomaanvallen van op Hiroshima en Magasaki in 1945.

Met een **vredeskansel** door **Els De Groen** op 1 augustus werd de herdenking geopend.

Waar voor Els de echte keuzes liggen; verwoordde ze in het gedicht dat ze tot slot van haar vredeskansel bracht:

*De voorzorg of de zorgen voor?
De sterke arm of de armen sterk?
De geheven vuist of de handreiking?
Het zekere voor het onzekere
of de moed voor het ongewisse?
Solitair of solidair?
De grimas of de glimlach?
De orde of de liefde?*

Els is kritisch experte over kernstraling en houdt vanuit haar kennis een **pleidooi voor weifelschap**. Durven we de gevolgen te zien die wetenschappelijke ontdekkingen kunnen teweeg brengen? Durven we kritisch te blijven? En kiezen we uiteindelijk voor de sterke arm of de armen sterk?

Beelden : Leo Swinnen

Zondag 5 september

23ste zondag door het jaar B
11 u. viering met CD-muziek
Voorganger: pater Walter Verhelst
Assistent: Caroline Van Audenhoven
Lector: Kaat Gorissen
Homilie: pater Walter Verhelst
Beelden : Hubert Gorissen

DON BOSCO

De werkgroep liturgie bezorgt de teksten van de vieringen, ook als die wegvallen, aan de parochianen. Op de website www.ademtocht.be – zijn de teksten ook terug te vinden.

Vieringen:

Zondag 29 augustus 2021 . 10.30 u.
Lut van Schepdaal
Zondag 12 september 2021 – 10.30 u.
Ria Ooms
Zondag 26 september 2021 – 10.30 u.
Agnes De Prins
Zondag 11 oktober 2021
Annie van Avermaet
Zondag 24 oktober 2021
Bernard Deprez

Meditatiegroep Don Bosco

Ik laat mijn geest langs de ladder van het woord afdalen naar de inwendige ruimte van de stilte. Ik leg in het woord en in het uitademen mijn hele verlangen naar de 'sabbatrust van God', naar de innerlijke plaats van de rust.

Dan kan het zijn dat woord en adem mij een moment daar brengen waar het in mij helemaal stil is , waar elk lawaai verstomt en de onrustige maalstroom van gedachten tot rust komt.

Uit “Innerlijke rust – Hoe kom ik

in harmonie met mezelf” Anselm Grün

Hoewel je meditatie zeer goed alleen kunt beoefenen, doet het toch ook deugd om het in groep te beleven. Onze samenkomsten gaan door **in het Don Bosco centrum** om 20 u. Afhankelijk van de beschikbaarheid zal de bijeenkomst doorgaan in de grote zaal of in Ademtocht.

Meditatiemomenten

Maand augustus: nog op maandag 30 augustus
Maand september: maandag 13 en 27
Maand oktober: maandag 11 en 25
Maand november: maandag 8 en 22
Maand december: maandag 6 en 20

Woorden en antwoorden

Ik herinner me nog levendig een scène van meer dan vijftig jaar geleden. Ik was bijna twaalf en zat op een avond aan de keukentafel met mijn moeder. We wachtten op mijn vader die kort na zes uur van zijn werk kwam. Het was februari en donker buiten. Mijn vader kwam binnen in een vlag van kou en gaf mijn moeder een kus. ‘En?’ vroeg hij. ‘Ja, het is zo’, antwoordde mijn moeder. Zonder iets te zeggen ging mijn vader de gang in om zijn jas uit te trekken.

Mijn ouders dachten dat ze in geïmtaal spraken en dat ik geen flauw idee had van waarover ze het hadden. Maar ik zat al mijn hele leven te wachten op een broertje of zusje en was alert voor elk spoor daarnaartoe. De dagen daarop pikte ik meer kleine signalen op. Toen mijn ouders me rond Pasen plechtig op de hoogte wilden brengen van de komst van mijn broertje, vertelde ik hen dat het voor mij geen verrassing was. Ze waren stomverbaasd.

In het gezin waar ik kind was, waren er veel dingen waarover je niet kon spreken. Dat werd nooit zo afgekondigd, maar je kreeg het mee door allerlei ongemakkelijke of korzelige reacties. Als kind paste je je daaraan aan. Er bleven daardoor veel vragen over, maar die nam je erbij. Je leerde letten op andere tekens: gezichtsuitdrukkingen, losse opmerkingen, plotse veranderingen in plannen, de omslag van een humeur. Daarmee construeerde je de werkelijkheid bij elkaar. Soms had je het fout, soms zat je goed. Met de jaren werd je er steeds beter in. Maar er bleven veel dingen die nooit gedeeld konden worden.

Toen ik als studente in het gezin van mijn latere schoonouders kwam, merkte ik meteen een heel andere toon. De kinderen konden overal hun mening over geven. En wat nog uitzonderlijker was: als er een of ander probleem opdook, gingen ze met zijn allen aan de grote tafel in de woonkamer zitten en werd er gepraat. De jongste kinderen hadden niet altijd veel inbreng, maar ze zaten er wel bij en hoorden hoe je zoiets aanpakte. Ik werd verliefd op het hele gezin.

Ik maak me geen illusies dat het in ons gezin altijd ideaal is gegaan. Overal zijn er dingen die moeilijk liggen en waarover nauwelijks gesprek mogelijk is. En er zijn vast ook dingen die je beter kunt uitdrukken met andere middelen dan met woorden. Maar ik zweer bij woorden en weerwoorden.

Kolet Janssen (<https://www.koletjanssen.be/blog/woorden-en-antwoorden/>) gepubliceerd op 18 juni 2020

ALS HET WATER AAN ONZE LIPPEN STAAT (Deel 1)

Zondag 1 augustus 2021- Joh 6, 24-35
Voorgangers: Majo Werrebrouck en Ingrid Wezemael;
lector: Lut Schepdael; zang: Lieve Neukermans

Welkom
 Gegroet en gezegend.
 Gezegend dit uur en het licht ons gegeven.
 Gezegend de woorden geladen met kracht.
 Gezegend jij, mens hier naast mij en alles wat ons bijeen brengt.
 Gegroet en gezegend in naam de van eeuwige Vader, Zoon en heilige Geest.

Inleiding
 We worden met onze neus op de feiten gedrukt. Alle miserie door de wateroverlast komt langs alle kanten op ons af. Vluchten kan niet meer. En maar slikken...
 Tegelijkertijd verwerken we beelden van ruimtereizen door bedenkelijke CEO's zoals Bezos en Branson van firma's zoals Amazon en Virgin. We schrikken ons rot als we in de krant lezen over hun visie om op verschrikkelijke wijze de ruimte in te vluchten om haar te koloniseren: weg van deze planeet, onze enige thuis, DEZE aarde.

Daartegenover staat het gedicht van **A. Gorman "Earthrise"** dat gelukkig de andere kant van het ruimte-reisavontuur belicht: het besef dat onze blauwe planeet onze enige echte thuis is waarvoor wij verantwoordelijkheid dragen.

En ondertussen ervaren we de immense solidariteit onder mensen die als manna uit de lucht komt gevallen. We ervaren God bij ons in die solidariteit.

1ste lezing: Aardopgang Amanda Gorman
 Amanda Gorman is bekend als de jonge zwarte dichteres bij de inauguratie van de president Joe Biden. Zij schreef een bijzonder gedicht over onze strijd voor de toekomst van onze aarde: "Earthrise". Dit is een gedicht over de strijd die ook wij als "Grootouders voor het klimaat" voeren voor de toekomst van

de generaties na ons.
 Op kerstavond, 1968, **schoot astronaut Bill Anders** een foto van de aarde terwijl Apollo 8 om de maan cirkelde. De drie mannen keken verast uit hun ogen naar een aardopgang: een blauwe bol zwevend boven de grijze maanhorizon, met diepe oceanen en zilveren luchten. Voor het eerst keek onze wereld naar zichzelf: onze eerste kans, een blik op een gedeelde werkelijkheid, een uitgesproken staan voor wat we samen hebben; een blik in de spiegel.

En nu de dreiging nader komt, de nood dichtbij is, beseffen we dat niets ons liever is dan dit zwevende lichaam dat onze thuis is. We weten dat we vastzitten in de **kramp van klimaatverandering die** volgens sommigen vanzelf verdwijnen zal, terwijl anderen gewoon bidden dat ze deze dag mogen overleven. Want het zijn de verduisterden, de onderdrukten, de armen, die, nadat de ramp voltrokken is, altijd harder lijden dan de rest.

Klimaatverandering is **de grootste uitdaging van onze tijd**. Het is triest, maar ik kan je niet red-den van deze ongemakkelijke waarheid, want de naakte feiten dwingen je om te handelen en niet te wachten. Dus ik vertel je dit niet om je bang te maken, maar opdat je bereid zou zijn om jezelf uit te dagen een andere werkelijkheid te dromen, waar we ondanks verschillen niets liever willen dan deze wereld beschermen, dit dooraderde blauwe marmer, dit waarlijk kleine wonder, om de passie en moed te verzamelen en te zien hoe we onze planeet kunnen dienen.

Je hoeft heus geen politicus te zijn om **jouw zending te vinden in het vrijwaren en beschermen, het** behouden van dat enige en unieke huis dat het onze is, om jouw niet te evenaren kracht in te zetten en de volgende generaties de planeet te geven die ze verdienen.

We betogen, creëren, argumenteren, we

accepteren deze ongemakkelijke waarheid,want we mogen allesbehalve toegeeflijk zijn *over de toekomst van onze jeugd.*
En hoewel dit een oefening is in de toekomstige leefbaarheid van onze planeet, is er geen algemene repetitie.

De tijd is, nu, nu, nu, omdat de omkering van het leed, de bescherming van een toekomst zo alomvattend en alles behalve omstreden moet zijn.

Dus, aarde, bleke blauwe stip we zullen jou waardig zijn. Net zoals we kozen om naar de maan te gaan weten we dat het nooit te vroeg is om te kiezen voor de hoop. We kiezen om meer te doen dan klimaatverandering te verdragen. We kiezen om er een punt achter te zetten. Verliezen is geen optie.

Allemaal samen doen we dit en meer, niet omdat het makkelijk of leuk is maar omdat het moet, want elke dageraad opnieuw dragen we het gewicht van het lot van dit hemellichaam dat wentelt om een ster. En hoe zwaar dat gewicht ook lijkt, het drukt ons niet teneer, maar het houdt ons geaard, standvastig, bereid, want een massale milieubeweging is gewoon een andere vorm van aardopgang.

Evangelië volgens Johannes: Joh 6, 24-35
 In die tijd, toen de mensen bemerkten dat noch Jezus noch zijn leerlingen daar waren, gingen zij in de boten en voeren in de richting van Kafarnaüm op zoek naar Jezus. Zij vonden Hem aan de overkant van het meer en zeiden: 'Rabbi, wanneer zijt Gij hier gekomen?' Jezus nam het woord en zei: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Niet omdat gij tekenen gezien hebt zoekt ge Mij, maar omdat gij van de broden hebt gegeten tot uw honger was gestild. Werkt niet voor het voedsel dat vergaat maar voor het voedsel dat blijft ten eeuwig en leven en dat de Mensenzoon u zal geven. Op Hem immers heeft de Vader, God zelf, zijn zegel gedrukt.' Daarop zeiden zij tot Hem: 'Welke werken moeten wij voor God verrichten?' Jezus gaf hun ten antwoord: 'Dit is het werk dat God u vraagt: te geloven in Degene die Hij gezonden heeft.'

Woordje-Majo
 Onze vrijheid is begrensd. Als je over de grens van de ander of van de aarde gaat, ben je te ver gegaan in het nemen van je vrijheid. In deze tijden wordt onze individuele vrijheid benadrukt en dat leidt tot losgeslagen acties waarin we de grenzen van de andere overschrijden en dus de andere onderwerpen aan onze vrijheidsidealen. Maar zoals je de grens van de andere kan

overschrijden, gaat dat met alle gemak ook op voor de vrijheid die we nemen om de aarde te bezitten, te ontginnen, te gebruiken en dus ook te misbruiken. Die vrijheid is ook onze verantwoordelijkheid.

De laatste weken zijn ontelbare mensen getroffen door het water en de solidariteit was enorm, dat kunnen en hoeven wij niet te ontkennen. Maar de manier waarop onze aarde geëxploiteerd wordt, zodat iedere m² opbrengt, is volgens vele wetenschappers in het verhaal van de klimaatverandering een gevolg van de opwarming.

Er zijn al heel wat mensen die meewerken om het tij te doen keren. Maar er moet een serieus tandje bijgestoken worden. En ja het gaat over handenvol centen, maar er is geen andere optie. En er moeten niet alleen oplossingen komen voor de getroffen gebieden maar eerst en vooral voor de wijken van de armsten. Zij wonen op de meest kwetsbare plaatsen en kunnen zich niets beters veroorloven.

Om aan een ommekeer van de opwarming van de aarde te werken hebben we grenzeloze moed en kracht nodig. Wij gaan het beter moeten doen dan politici en ceo's!!!!
 Kracht putten we uit geloof en hoop.Hoop is even belangrijk om kracht te vinden als de zon in de lente of de zon die alles droogt na een zware regenbui. Onze hoop: dat zijn de actieve mensen om ons heen die er alles aan doen om het tij te keren. Zij zorgen voor lichtpunten. Uit hun voorbeeld en daadkracht putten wij kracht om te blijven geloven.

'Welke werken moeten wij voor God verrichten?'
 Jezus gaf hun ten antwoord: 'Dit is het werk dat God u vraagt: te geloven in Diegene die Hij gezonden heeft.' Geloven in Jezus is geloven in Zijn Rijk en samenwerken om het te realiseren. Dan komen we in het gevoel van "union fait la force" en in het enthousiasme en de flow waarbij we geen honger en dorst meer voelen.

Voorbeden
Wie anders zou de hemel dragen, dan zij die van de aarde houden, in een zachtmoedige omarming, t. Ge-laude/m. Malfliet

1. Laten we bidden voor de slachtoffers van klimaatrampen: voor de 41 doden in België maar ook voor de slachtoffers wereldwijd en vooral ook voor hun familieleden en vrienden, die hen plots moeten missen.
2. God, vergeef de arrogantie van

politici om aan betogende jongeren te zeggen dat ze niet op straat maar op de schoolbanken het klimaatprobleem moeten aanpakken. Die jonge mensen zullen immers de volle laag van de klimaatrampen over zich krijgen. .

3. Laten we bidden voor de politici, dat zij zouden zien dat klimaatmaatregelen prioriteit moeten krijgen en dat het de hoogste tijd is dat de klimaatcrisis aangepakt wordt voor wat ze is: een crisis die tientallen keren erger wordt dan onder corona.

4. Laten we bidden voor politici, dat zij de klimaatbeweging juridisch niet buiten spel zetten, zoals ze hebben geprobeerd, zodat we tenminste kunnen blijven protesteren als het algemeen belang geschaad wordt.

5.Laten we bidden voor klimaatontkenners dat ook zij zich omkeren en grondig inzicht krijgen in wat moet gedaan worden zodat zij solidaire medestanders kunnen worden.

6.Laten we bidden voor de leiders van bedrijven, dat zij zich hun verantwoordelijkheid ten volle realiseren. Dat ze niet berusten in internationale afkoopbare emissierechten, maar zelf de meest grondige en creatieve maatregelen nemen om CO2-uitstoot te verminderen.

7.Laten we bidden om grenzeloze moed om in ons persoonlijk leven maatregelen te nemen tegen CO2-uitstoot en dat we elkaar daarin steunen zonder elkaar te veroordelen en te vervallen in ecofascisme.

Zegen en zending Laten we voor elkaar een troostende droogte zijn in deze natte tijden!
 In de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest.Amen.

Mededelingen
 Om op de hoogte te blijven van acties kan je je inschrijven op de nieuwsbrief van de Grootouders voor het Klimaat <https://www.grootouders-voorhetklimaat.be/doemec/nieuwsbrief/>

Wil je mee de handen uit de mouwen steken? Geef dan een seintje, op info@hartbovenhard.be.

Financieel steunen kan door te storten op rek.nr. BE32 8918 7405 6502 van Hart boven Hard, met mededeling: 'SOS overstroming'.

Je kan ook storten op het noodrekeningnummer van het Rode Kruis: <https://www.rodekruis.be/helphenhelpt/> BE70 0000 0000 2525

Kalenderblaadje

Geloof is geestdrift voor de schepping, warm lopen voor het ontwerp van deschepping, van mensen en wereld zoals die ons zijn toevertrouwd

en zoals we die ieder persoonlijk en oorspronkelijk gestalte mogen geven. Dat is dan onze menselijke "verantwoord-elijkheid", de vrijheid om Gods scheppings-

woord en heilswoord te beamen en er een wederwoord op te geven.

Tine Govaert-Halkes

Het is beter één roos te geven aan een levende, ook al heeft ze doornen, dan een bos bloemen aan een dode

Edmond Willems

Het Caracas hulpfonds

Willy Polders en Ana de Fernandez

CARACASHULPFONDS

Uit ons rijke verleden

Wij worden uitgenodigd te blijven geloven en ons in te zetten voor een nieuwe wereld waaruit armoede, onrecht, oorlog, ziekte en doden van anderen voorgoed verbannen zullen worden.

Voor deze levensweg koos **Padro Eugenio** in navolging van Jezus van Nazareth.

Zijn keuze was niet tevergeefs. Tijdens een bezoek aan Campo Rico heeft **Pater Willy Polders** kunnen vaststellen hoe groot de inspiratie van zijn voorbeeld nog steeds is.

Na drie jaren binnenland ben ik voor een paar maanden in Caracas en maak ik natuurlijk van de gelegenheid gebruik om een bezoek te brengen aan de ons bekende parochie van Campo Rico.

Al bij het binnenkomen in de barrio valt het mij op dat de wijk is uitgebreid, wel te verstaan in de hoogte en niet in de breedte. Er is immers niet één meter grond vrij die nog kan bebouwd worden.

Uitbreiding is hier noodzakelijkerwijze naar boven. De zinken daken worden vervangen door een vloer van blokken, ijzer en beton en daarop komt dan de nieuwe woning.

Aangenaam verrast ben ik zodra ik aankom en de kerk zie. Mooi en heel in het wit. Zo te zien is ze goed onderhouden en steekt ze af tegen alle verbleekte en uitgeregende kleuren en andere onbezette of cementrijke muren. Het is precies alsof ze zegt: 'Ik wens iedereen een beter leven!'

Pater Polders vertelde ons al over zijn eerste bezoek daar aan **Pastoor Jesús**.

Nu gaat het over zijn bezoek aan Ana De Fernandez

Het tweede bezoek is bij Ana de Fernández. Zij woont langs dezelfde weg, nauwelijks 50 meter voorbij het huis van pastoor Jesús. Ze zit nu in een rolstoel omdat haar benen niet meer meewillen en nieuwe kopen ligt niet zo voor de hand.

Altijd is ze zeer actief geweest, al in de tijd van Padre Eugenio. Haar is iedere trap of steeg van Campo Rico bekend. Overal kwam ze om mensen bij mekaar te trommelen of te begeistere voor eender welke activiteit van de parochie. De laatste jaren draagt ze nog zorg voor de coöperatief van de begravingen en houdt ze toezicht op de cursussen en de kinderopvang in het huis van Padre Eugenio. Ook begeleidt ze 17 studiebeursstudenten. De jongeren komen bij

haar aan huis, brengen verslag uit van hun studies en ontvangen er altijd een bemoedigend woord. Ook de ouders komen bij haar langs. Ze is voor veel mensen een beetje de grootmoeder. Probleemloos kan ze de studenten vermanen of ook de ouders op hun plichten wijzen.

Ana zegt vooral te letten op twee punten. Ten eerste: dat de studenten studeren en ook slagen in hun vakken. Ten tweede: dat ze zich inzetten in de parochie.

We zitten nog altijd met lessen online en enkele sporadische bijeenkomsten op school, wat de studies niet gemakkelijk maakt. De jongeren hebben mekaar nodig om verder te kunnen.

Laatst las ik dat meer dan de helft van de studenten de middelbare studies niet afmaakt. Wat dat betreft mogen we tevreden zijn in Campo Rico. Een hoog percentage van onze studiebeursstudenten slagen voor hun middelbaar en beëindigen zelfs hun universitaire studies.

In de huidige situatie van crisis en pandemie, zo gaat Ana verder, wordt de studiebeurs voornamelijk voor de aankoop van voedingsmiddelen gebruikt. De studenten moeten kunnen eten. Dat weet de minister van onderwijs natuurlijk ook en daarom blijven de lessen online. De scholen heropen betekent aankoop van schriften, boeken, schrijfgerei, uniformen, reiskosten, enz. Dat is op dit ogenblik niet haalbaar. Het zou de genadeslag zijn voor de meeste gezinnen.

Ana laat alle leden en vrienden van het Caracas Hulpfonds groeten. Zij bewondert de jarenlange trouwe steun van het Caracas Hulpfonds.

*****We kregen nu het bericht dat Ana De Fernandez op vrijdag 16 april overleed. In november van dit jaar zou ze 83 geworden zijn. Met Ana verliest de parochie van Campo Rico een mooi stuk geschiedenis. We zullen het nog uitgebreid over haar hebben.*****

Het Caracas hulpfonds

In de Don Boscoparochie werd het Caracashulpfonds opgericht om hun voormalige pastoor de nodige gelden te bezorgen voor zijn levensonderhoud. Maar gaandeweg groeide het fonds uit tot een steunfonds voor de bewoners van Campo Rico. Ook na het overlijden van Eugenio in 1982 is het Caracas hulpfonds blijven steun bieden. En via hun tijdschrift **vzw.Caracas Hulpfonds** krijgen we driemaandelijks nieuws uit Campo Rico.

Wil je nader kennis maken met het **Caracashulpfonds**, dan kan je terecht bij **Eddy Deroost**, Verenigingstraat 41 te 3010 Leuven (016/25 35 23)

VZW Caracashulpfonds – Driemaandelijks tijdschrift

Uit nr 1 Januari/februari/maart 2021

Verantwoordelijke Uitgever: Eddy Deroost
Rekeningnummer van het Caracashulpfonds: BE06 4510 2248 0122

CHIROKAMP DON BOSCO KESSEL-LO

Tijdens de 'laatste kampdag' bootste de Chiro de hoogtepunten van een normaal kamp na.(c) atb

Jeugdbeweging moest kort na aankomst in Saint-Aubin Philippeville het kamp afweert opbreken door stortregen.

Chirokamp opgedoekt door noodweer? Dan doe je toch achteraf gewoon nog één laatste kampdag na.

De leden, kookouders en leiders van Chiro Don Bosco uit Kessel-Lo bootsten vrijdag hun vroegtijdig opgedoekt jongerenkamp na, met de hoogtepunten van op een normaal kamp. Zo'n zeventig kinderen waren op de afspraak. "Nu nog krijg ik de tranen in mijn ogen als ik denk aan het afgelaste kamp."
Alain Trappeniers

Amper zes uur was Josefiën (7) vorige week zaterdag op de kampplaats in Philippeville, toen de hulpdiensten de Chiro Don Bosco uit Kessel-Lo oproeg te vertrekken door het noodweer. Bijna een week na deze afknapper heeft het meisje het nog altijd moeilijk met de vroegtij-

dige stopzetting van het kamp waar ze zo naar uitgekeken had. "Ik voelde me erg verdrietig", vertelt Josefiën. "Nu nog krijg ik de tranen in de ogen als ik eraan denk." Josefiën had de nacht vóór het avontuurlijke vertrek geen oog dicht gedaan. De zenuwen gierden door de keel bij het idee dat ze voor de allereerste keer met haar vriendinnetjes op een veldbed in een tent zou slapen. Het zal voor een andere keer zijn.

Brainstorm

Dat het kamp buiten de wil van de Chiro zo bruusk werd onderbroken, kwam hard aan. Al gauw bordelden de ideeën op om een mooie afsluiter, een 'laatste kampdag' te organiseren. De leiders die als eersten met de kinderen naar huis zijn gekomen, hebben in samenspraak met Jeugdwerk Leuven gezocht naar een geschikte plek. Bleek dat we terecht konden **op het terrein van Chiro Vlierbeek**.

Donderdag zijn we met z'n allen beginnen te brainstormen. Hoewel er nog veel geregeld moest worden, is alles snel gegaan vertellen

de kampleiders **Lisa Van Pee en Andrea Mommaerts**.

Tijdens de 'laatste kampdag' bootste de Chiro de hoogtepunten van een normaal kamp na. Op het programma stonden volksdansen, spelletjes spelen, momentjes in kleine groepen en zingen. Het vieruurtje, een vettig maar heerlijk gerechtje waarvan het recept geheim wordt gehouden, mocht niet ontbreken. De 'laatste kampdag' werd afgesloten met het traditionele kampvuur. "Er hangt een positieve sfeer, iedereen heeft zijn best gedaan, het was echt teamwork" zeggen Lisa en Andrea.

Eten van op kamp - Veertig kilogram frieten

Ook de kookouders waren vrijdag op het appel. **Saar Desteghe**, mama van Mil, Juul en Seppe, gaat al dertien jaar mee op kamp als kookouder. "We hadden net veertig kilo frieten gekocht. Bij de afbraak van het kamp hebben we twee opeenvolgende dagen frieten gegeten. Ook vandaag hebben we nog eten op kamp bereid. Het gaat over producten die niet snel bederven zoals de wraps, appels, sausjes en fetakaas. Vanavond eten we macaroni die ik thuis in mijn keuken klaar maak. Mijn huis is nu een kleine stal maar dat neem ik er met veel plezier bij. Mijn hart is dan ook echt bij de Chiro", besluit Desteghe.

Uit Krant Het Nieuwsblad – 31 juli 2021

Chiro Don Bosco Kessel-Lo
Ortolanenstraat 4 – 3010 Leuven
Telefoon 0489 34 09 99
<https://chirodonbosco.be/prod-public>

UIT ONS RIJKE PAROCHIEVERLEDEN

* Don Bosco anno 1974 *

Marietje Eerste Communiekant

Ons Marietje doet volgend jaar haar eerste communie. Je kent ons Marietje misschien wel? Je weet wel dat kleine meisje dat zangeres wil worden en dat, bij regenachtig weer, wat krulletjes in haar haren krijgt. Officieel heet ze Maria Jozefs. Maar wie haar kent noemt haar gewoonweg: Marietje.

Naar de juffrouw van haar klas zegt vertoont Marietje veel belangstelling onder de catecheseles. En een paar weken geleden kwam, onverwacht, een kleine contemplatieve bevestiging. "Ik ga alleen, in de voorplaats, wat bidden."

We waren wel zo nieuwsgierig van even naar binnen te gluren. Marietje zat met de handen gevouwen tot tegen haar neus en de ogen stijf dichtgeknepen. Maar... ze was nog net werelds genoeg om zich van onze aanwezigheid bewust te zijn. "Nee, die deur toe! Ik moet nog verder bidden!" riep ze. Toen echter de bijeenkomst voor de

eerste communiekanten in 't zicht kwam zei ze beslist: "Daar ga ik niet naartoe, want anders zal ik geen tijd hebben om te spelen."

Enkele dagen voor de samenkomst gleed er een brief in de bus en wel voor de genaamde Maria Jozefs persoonlijk. Marietje keek verbaasd en gevlend toen ze van school thuis kwam. En, nog voor het eten, begon ze hem naarstig te ontcijferen.

Die woensdagnamiddag trok ze welgegend naar haar vergadering. Na afloop vertelde ze, in het naar huis komen, het verhaal van een vis die alleen gelukkig kon zijn in zijn grote vijver en die ziek werd in

de badkuip waarin het vissersjongetje hem had gestopt. "Wie vertelde je dat verhaal?" "De juffrouwen natuurlijk! En ik was bij de juffrouw van Sabine L."

"Was het prettig geweest?" "Ja!" Ze wou nog wel eens terug.

Thuis haalde ze een papieren visje, met een jammerlijk gedeukte staart, uit haar mantelzak. Ze moest er nog net haar naam op schrijven en dan kon ze hem omhangen. Ze probeerde ook het liedje van de eerste communiekanten te zingen. Maar dat vlotte niet zo best. Vader moest de toekomstige zangeres ter hulp schieten in tekst en toon.

Kijk, als ik ons Marietje daar nu met vuur hoor vertellen over die woensdagnamiddag, voel ik me toch dankbaar tegenover die "juffrouwen" en die ene "meester" die ons een hand willen toesteken bij de voorbereiding van ons eerste communiekantje.

Parochieblad 12 december 1974